

stændig Enighed, skønt der i den var repræsenteret alle Partier og alle Afskygninger indenfor Partierne. Tillige sad der i den forskellige sagkyndige, der vare tilforordnede. Kommissionen er naaet til at afgive sin Indstilling enstemmig, og det tror jeg er til stor Fremme for Sagen. De Forslag, som Kommissionen stillede, ere i alt væsentligt overensstemmende med de Forslag, den højtærede Justitsminister har forelagt. Naar man ser paa disse Forslag — jeg skal, som sagt, særlig henholde mig til Forslag til Lov om Foranstaltninger til Tuberkulosens Bekæmpelse — ser man, at der derved træffes en Del forebyggende Foranstaltninger. Som en af de første Foranstaltninger nævnes der i § 2, at Tuberkulosestilfælde skulle være Genstand for Anmeldelse. Det er noget, som maa hilses med Glæde; det er den eneste Maade, hvorpaa man kan faa Bevis for, at den Kamp, man fører, virkelig er effektiv. Kun gennem en nøjagtig Anmeldelse kan man se, at de Foranstaltninger, man træffer, fører til Nedgang i Tuberkulosestilfældene. Jeg skal i denne Sammenhæng sige, at jeg vilde betragte det som et meget stort Gode, om vi kunde naa dertil at faa en Lov om Lægeligssyn hele Landet over. Jeg tror, det vilde bidrage meget væsentligt til at fremme Kampen baade mod Tuberkulosen og forskellige andre smitsomme Sygdomme. Men da det ikke hørte direkte ind under denne Kommission, har den kun villet anbefale Gennemførelsen af en saadan Lov og har ikke villet stille bestemt Forslag i saa Henseende. I § 3 foreskrives der ganske vist Anmeldelse af Dødsfaldet, men som man vil se, er det Ligsynsmændene, der skulle anmelde det, og da disse i mange Tilfælde ere ganske inkompetente til at stille en Diagnose, der afgør, om vedkommende har været tuberkuløs eller ikke, vilde det være heldigt, om det altid var et Lægeligssyn. I § 4 indføres Desinfektion baade af Lokaler, der have været benyttede til varigt Opholdssted af Personer, som ere døde af Tuberkulosen, samt af de af dem benyttede Gangklæder og Sengklæder. Det maa jo betragtes som en Fordel, at saadanne Klædningsstykker blive grundig desinficerede. Her tales der ogsaa om, at det har været Genstand for megen Overvejelse i Kommissionen, om man ikke ogsaa ved Flytning burde gaa til Desinfektion af den fraflyttede Lejlighed, naar tuberkuløse havde beboet den. Der kunde være særdeles megen Grund til at desinficere saadanne Lejligheder, men der er et Hensyn, Kommissionen har haft

stærkt for Øje, og det er, at man samtidig med at træffe saa gode Foranstaltninger til Bekæmpelse af Tuberkulose som muligt, sørger for, at denne Kamp ikke bliver en Kamp imod de tuberkuløse. Dette vil vanskeligt kunne undgaas, thi jo mere man bekendtgør, at Tuberkulose er en smitsom Sygdom, jo flere Foranstaltninger der træffes imod den, desto lettere vil det føre til, at Folk faa en vis Skræk for de Mennesker, der ere angrebne af denne Sygdom. Man har søgt at bøde derpaa ved rundt om i Landet i den størst mulige Udstrækning ved oplysende Foredrag at belære Folk om, at naar der kun tages passende Forsigtighedsregler, er der ingen eller dog kun en minimal Fare forbunden med at omgaas tuberkuløse. Men man er dog i denne Sammenhæng bange for at indføre Desinfektion efter tuberkuløses Fraflytning, idet det let her i København kunde gaa saaledes, at Værterne da ikke vilde have tuberkuløse boende i deres Lejligheder. Det kan nemlig ikke undgaas, at Folk, der ville flytte ind i en Lejlighed, bemærker, at der har været Desinfektion eller blive opmærksom paa, at der før har boet en Familie med Tuberkulose, og at de da blive bange for selv at bo der. Derfor har man villet undgaa denne Foranstaltning, som desuden bliver overordentlig kostbar. Paa den anden Side vil man se, at Sundhedskommissionen i enkelte Tilfælde kan paabyde Desinfektion — det staar i § 5.

Der er et Spørgsmaal, som har spillet en stor Rolle for Kommissionen i dens Overvejelser om de forebyggende Foranstaltninger, og det er Spørgsmaalet om Tvangsindlæggelse paa en eller anden Helbredelsesanstalt, naar en Patient er angreben af en meget smittefarlig Form af Tuberkulose. Man har jo denne Tvangsindlæggelse for en stor Mængde andre Sygdomme f. Eks. for Sindssygdom og desuden for alle de smitsomme Sygdomme, som ere nævnte i Epidemiloven. Men Forholdet er der et andet, idet disse Sygdomme ere af en ret forbigaaende Art. De vare højst 2—3 Maanedes, og man behøver derfor ikke at være saa bange for at indlægge Folk mod deres Villie, naar de ikke selv kunne eller ville træffe saadanne Foranstaltninger, at de ikke blive farlige for deres Omgivelser. Men overfor en saadan Sygdom som Tuberkulosen, der varer aarevis, er det et meget betænkeligt Skridt at berøve Folk deres Frihed af Hensyn til andre Mennesker. Det gælder der om, hvor meget Hensyn der skal tages